

מס פקס

עורכים מקצועיים: יעקב גולדמן, עו"ד. אורי גולדמן, עו"ד.
מנהל מערכת: אורי גולדמן, עו"ד.

גיליון 627 יום ה' 28 ביוני 2012

השבוע בגיליון

מיוחד !!! – גילוי מרצון אנונימי – WIN WIN לנישום

עדכונים מהשטח

בעקבות הערעור בפרשת פיקסל – היזהרו המייצגים !

מאמר

עליון – מ"ה – חישוב מאוחד נפרד – מלכיאל ושקורי – הסוף ! //
מ"ה – צדדים קשורים אינם מהווים עילה להתערבות פקיד השומה //
מע"מ – בפעילות עסקית מעורבת לא יותרו מלוא התשומות //
חשד: קבלן שכח מש"ח ? // מתקשרת נאשמת בהעלמות // עשרות ביקורות
מס בירושלים // הוחמר עונשו של בן גור //

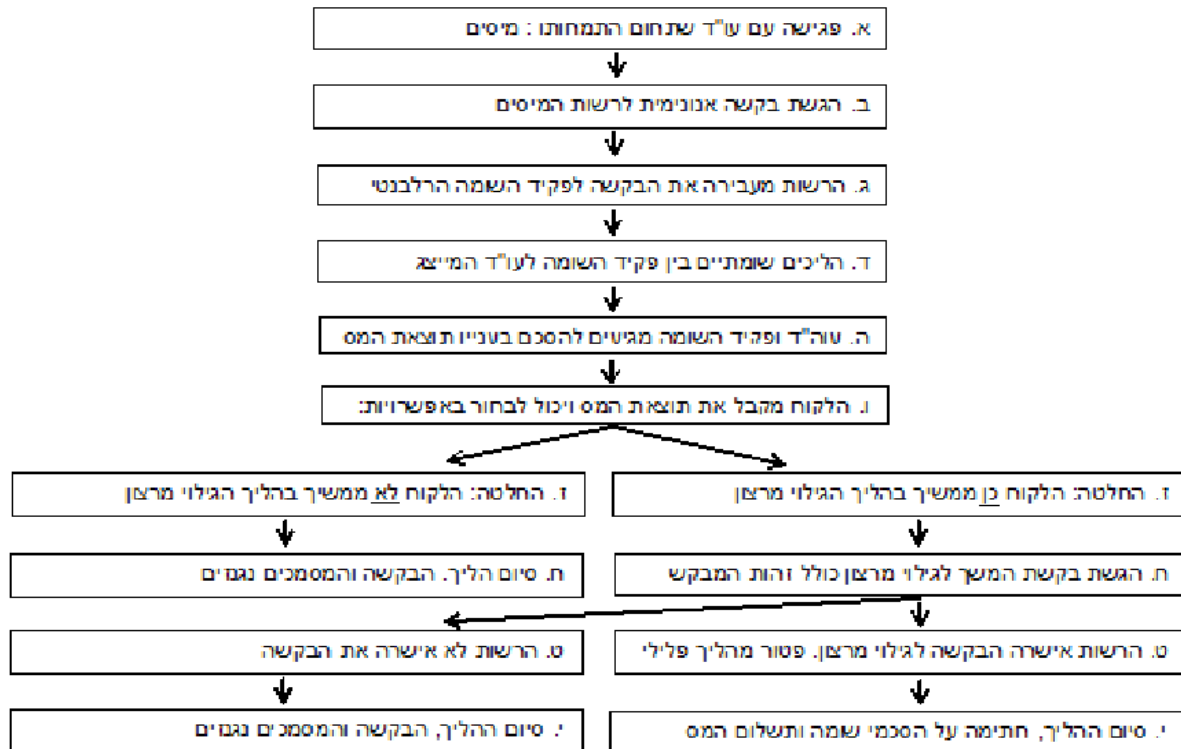
פסיקה

מחוץ לחוק

עדכונים מהשטח

גילוי מרצון אנונימי – WIN WIN לנישום

- ביום 26.6.2012 פרסמה הרשות נוהל גילוי מרצון חדש.
- יצוין, כי מדובר בארכה ותוספת על נוהל גילוי מרצון – הוראת שעה, שהתפרסם ביום 15.11.2011, שהיתה אמורה להסתיים ב- 30.6.2012 והוארכה בפועל עד – 29.6.2012.
- נוסף להחלטה להאריך את המועד, רשות המיסים החליטה גם להוסיף על ההקלות הקיימות, הקלות חדשניות ובניהן האפשרות להגיש בקשה לגילוי מרצון אנונימית. על מנת לפשט את ההוראה החדשה, רצ"ב לנוחיותכם תרשים זרימה המפרט את סדר הפעולות:

◆ מידע נוסף בהרחבה, ניתן למצוא באתר מס פקס בקישורית זו: <http://www.masfax.co.il/node/3180>

העיתון המקצועי לענייני מסים

בעקבות הערעור בפרשת פיקסל – היזהרו המייצגים!

אינגה אייזנברג, עו"ד; גולדמן אורי, עו"ד
גולדמן ושות' - משרד עורכי דין

בכך שמלכתחילה מן ראוי היה לכלול גם את הנישומים בין הנאשמים.

◆ מפסה"ד של ביהמ"ש המחוזי עולה, כי הוא "מנחה" את הפרקליטות להגיש כתבי אישום משותפים בעבירות מס גם נגד הנישומים ונגד מייצגיהם. וכך כתב ביהמ"ש בהחלטתו:

"המסקנה המתבקשת היא, כי באיזון בין האינטרס הציבורי לבין טענת הנישומים בדבר הבטחה שלטונית – ידו של האינטרס הציבורי על העליונה. אין לנאשם זכות קנייה כי לא יוגש נגדו כתב-אישום מחדש, והפרקטיקה המקובלת היא, כי כאשר מתרחשים שינויים (למשל, מתגלות ראיות חדשות), מוגשים מחדש כתבי-אישום, או מתוקנים כתבי-אישום קיימים ואין זו עלה לפסילתם. לפיכך, מרגע שהגיעה המאשימה לכלל מסקנה כי קיימת תשתית ראייתית מספקת להעמיד את הנישומים לדין, היה עליה להגיש כתב-אישום נגדם ונגד המשיבים (א.ג. - רוח"ח) גם יחד, שהרי מלכתחילה לא הייתה כל סיבה שלא לנקוט אכיפה מלאה נגד כל המעורבים, למעט עניין התשתית הראייתית. משבחרה המדינה שלא לנהוג כך – נפתחה הדלת לטענת האכיפה הבררנית, שנדחתה על-ידינו בשלב הראשון."

לפי ביהמ"ש כשקיימת בידי התביעה תשתית ראייתית מספקת לביסוס ההרשעה עליה להגיש את כתב האישום גם כנגד הנישומים עצמם, ולא כדאי לתביעה להסתמך על "תחושת הבטן", שמדובר בתמי-לב.

◆ וכך מסכמת הש' ברלינר:

"נוכח תפיסתה של המאשימה בדבר קיומה של תשתית ראייתית מספקת נגד הנישומים והמשיבים גם יחד, נדמה כי עמידתה "על רגליה האחוריות" כדי להימנע מהעמדת הנישומים לדין משקפת גישה "תחליפית" – בבחינת די לנו בהעמדה לדין של המשיבים – אשר אינה מקובלת לאור השאיפה לאכיפה מלאה בין עבריינים שווים. במצב שקיימת תשתית ראייתית מספקת גם כנגד נישומים, לא ניתן לקבל טענה שמעמדם של רואי החשבון מצדיק העמדה לדין שלהם – ושלהם בלבד. לפיכך, נוכח המסר החברתי השלילי והסתירה המהותית לעקרון הנשיאה באחריות (accountability) הטמונים במדיניות אכיפה בררנית שכזו, מעמדם של רואי החשבון אינו יכול להיות לטעמנו הצדקה להחמרה יתרה עמם."

◆ בסופו של דבר בפרשת פיקסל, זיכה ביהמ"ש המחוזי את רואי החשבון, ואישר כי האכיפה הבררנית הגיעה ל"פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות", אך הרמז לבאות הוא, שבפרשות הבאות, יועמדו המייצגים לדין ביחד עם הנישומים. ואנו שואלים: הֲיִלְכּוּ שָׁנִים יַחְדָּו בְּלִתֵּי אִם נִוְעְדוּ (עמוס ג' 3).

◆ לאחרונה (ביום 18.6.2012) ניתן על ידי בית המשפט המחוזי פסק דין בערעור שהוגש על ידי המדינה, בעניין רוח"ח גרינוולד ואבוגני (להלן: רוח"ח), פרשה שקיבלה את הכינוי "פרשת פיקסל", ע"פ (ת"א) 15757-04-11 מדינת ישראל נ' מרדכי גרינוולד ואליעזר אבוגני.

◆ בפסק הדין דן ביהמ"ש המחוזי בערעור המדינה על שתי החלטות שניתנו ע"י בית המשפט השלום בת"א, מפי כב' השופטת דניאלה שריזלי:

האחת – ביטול שני אישומים מחמת אכיפה בררנית בהחלטת הפרקליטות (מיסוי וכלכלה) שלא להעמיד לדין את הנישומים אלא רק את המייצגים (רואי החשבון), והשניה – אי הגשת כתב אישום מתוקן בזמן סביר.

◆ כב' הש' שריזלי קבעה בהחלטתה, כי המאשימה ערכה אבחנה בין הנישומים לבין המייצגים, ואף קבעה, כי "התשתית העובדתית המוצעת בכתב האישום, ובעיקר באישום הראשון והשני, מורה, כי לנישומים יוחד חלק בלתי מבוטל של המעשים והמחדלים המרכיבים את הפרשה. נראה בעליל, כי מוסכם עם המאשימה, שהנישומים היו מעורבים מעורבות פעילה ומלאה בעסקה נשוא כתב האישום מתחילתה ועד סופה". לפיכך דחתה כב' הש' שריזלי את טענת המאשימה, כי אין די ראיות לביסוס ידיעה זו בכל הקשור לנישומים וההחלטה של המאשימה להעניק פטור לנישומים היא החלטה מפלה. בכל הקשור לאישום השלישי הש' שריזלי ביטלה את האישום בטרם ההקראה עקב שיהוי ודחיות רבות מצד המאשימה בהגשת כתב האישום המתוקן שהתכוונה להגיש.

◆ בעקבות פסק הדין של בימ"ש השלום המנתח את ההתנהגות של המאשימה כ"תובע על" עפ"י נשיאת ברלינר - עשתה המאשימה, בראשותו של פרקליט המדינה, "בדק בית" והגיעה לכלל המסקנה, כי "טענה בהחלטתה הראשונית לא להעמיד לדין גם את הנישומים". ביהמ"ש המחוזי מפי הרכב בראשות כב' הנשיאה ברלינר קבע, כי המאשימה בהודעת הערעור שינתה את עמדתה המקורית באופן מהותי בכל הקשור לאי הגשת כתב האישום כנגד הנישומים, ועמדתה הנוכחית היא, כי קיימות ראיות מספקות לכך שהנישומים ביצעו את העבירות. בהתאם ולאחר הערכה המחודשת של המדינה, הספיקה היא אף לקיים שימועים לנישומים בפני פרקליט המדינה. בהחלטתו קבע פרקליט המדינה, כי לא ניתן להעמיד לדין את הנישומים עקב טענת ההתיישנות (11 שנים) וגם עקב הסתמכותם של הנישומים על הבטחה שילטונית שניתנה להם - שלא להעמידם לדין.

◆ הש' ברלינר מבהירה, כי המאשימה עמדה על ניהול ההליך הפלילי כנגד המייצגים, חרף הכרתה

העיתון המקצועי לענייני מסים

חישוב מאוחד נפרד – מלכיאלי ושקורי – הסוף !
דנ"א 2103/12 מלכיאלי ושקורי נ' פקיד שומה אשקלון ואח'
אינגה אייזנברג, עו"ד

המפרטת את החזקות להתקיימותה של תלות – הינה מאולצת. כן נטען, כי פרשנות המונח "אי-תלות" ופרשנות המונח "מקור הכנסה" על רקע הוראות אחרות בפקודה, תומכות במסקנה לפיה אי התלות הנדרשת בסעיף היא בין ההכנסות עצמן ולא בין מקורות ההכנסה (במובן של התאגיד או משלח היד בו עובדים בני הזוג). עוד טוענים העותרים, כי פסק הדין נשוא העתירה קבע הלכה עקרונית המבחינה בין שני סוגי הוראות אנטי תכנוניות בפקודה, הוראות אנטי תכנוניות כלליות מצד אחד, והוראות אנטי תכנוניות מיוחדות מצד שני. לשיטתם, נקבע בפסק הדין, כי הוראות מהסוג האחרון בהכרח מכילות חזקות חלוטות. לטענתם, הלכה זו עומדת בסתירה להלכות קודמות שעסקו בהוראות אנטי תכנוניות מיוחדות בפקודה ופרשו אותן כמכילות חזקות ניתנות לסתירה.

ביהמ"ש העליון העתירה לדיון נוסף – כב' הנשיא א' גרוניס:

◆ על אף הטענות כבדות המשקל שהועלו ע"י העותרים, ביהמ"ש הגיע למסקנה, כי דין העתירה לדיון נוסף להידחות. אכן, בפסק הדין נשוא העתירה נקבעה הלכה חדשה וחשובה באשר לפרשנותו של סעיף 66(ד) לפקודה. עם זאת, לא השתכנעתי כי הלכה זו עומדת בסתירה חזיתית להלכה שנקבעה בעניין קלס. זאת, בשים לב להבחנה שהוצגה בפסק הדין בין שני חלקיו של סעיף 66(ד): דרישת אי התלות גופה, והחזקות שבהתקיים תנאיהן מניח הדין קיומה של תלות. כפי שצוין בפסק הדין נשוא העתירה, פסק הדין בעניין קלס לא דן במפורש במעמדה של דרישת אי התלות. ההלכה שנקבעה באותו מקרה מורה כי יש לאפשר לבני זוג שחזקות התלות חלות בעניינם, להוכיח, כי בפועל אין שוררת תלות בין מקורות הכנסותיהם. מהלכת קלס לא נובע, כי גם בהתקיים תלות בין מקורות ההכנסה, אין מניעה מביצוע שומת מס נפרדת. כך, פסק הדין בעניין קלס כלל לא דן ברישא לסעיף 66(ד), אלא ניתח מבחינה לשונית ותכליתית את הסיפא לסעיף בלבד. מכיוון שלא השתכנע ביהמ"ש מטענות העותרים בנוגע למשמעותה ונפקותה של הלכת קלס, ממילא גם לא מצא מקום לקבל את טענתם, כי יש להורות על תחולה פרספקטיבית של פסק הדין נשוא העתירה, ולהכפיף את עניינם להלכה שנפסקה בעניין קלס.

התוצאה:

◆ הערעורים נדחו.

ניתן ביום: 24.6.2012

ב"כ העותרים: עו"ד רמי אריה

ב"כ המשיבים: לא צוין

◆ פסק הדין נשוא העתירה עסק בפרשנות סעיף 66 לפקודת מס הכנסה (להלן: "הפקודה"), המעניק לבני זוג נשואים אפשרות לתבוע, כי קביעת חבותם במס תתבצע עפ"י חישוב נפרד, כאילו לא היו נשואים, ובלבד שאין שוררת תלות בין מקורות הכנסותיהם. פסק הדין התמקד בשאלה אם דרישת אי התלות בין מקורות ההכנסה של בני הזוג, אשר קבועה בסעיף קטן 66(ד) לפקודה, היא בגדר חזקה חלוטה, או שמא תקום לבני הזוג זכאות לשומה נפרדת במקום בו הוכיחו כי חרף קיומה של תלות בין מקורות הכנסותיהם, בפועל גובה שכרם אינו נובע מתכנון מס. בפסק הדין נקבע פה-אחד, כי מדובר בחזקה חלוטה, וכי במקרים בהם מקורות ההכנסה של בני הזוג תלויים זה בזה, אין לאפשר שומת מס נפרדת. זאת, אף אם ביכולתם של בני הזוג להוכיח, כי גובה הכנסותיהם נקבע עפ"י שיקולים ענייניים בלבד.

◆ ביהמ"ש מצוין, כי הסוגיה של חישוב מס של בני זוג העובדים יחד בעסק או חברה שבבעלות אחד מהם או שניהם, התעוררה בעבר בע"א 900/01 קלס נ' פקיד שומה תל-אביב 4 (להלן: "עניין קלס"). באותו מקרה נבחנו ע"י ביהמ"ש "חזקות התלות" הקבועות בסיפא לסעיף 66(ד) לפקודה - רשימת המצבים בהם מניח הדין קיומה של תלות בין מקורות ההכנסה של בני הזוג, ובכללם, עבודת בן זוג אחד בעסק או משלח יד של בן הזוג השני, או בחברה שבה בני הזוג, או אחד מהם, שותפים להנהלה או מחזיקים בזכויות הצבעה בשיעור משמעותי. בעקבות פסק הדין שניתן בעניין קלס התעוררה השאלה מה דינם של בני זוג אשר קיימת תלות בין מקורות הכנסותיהם, אולם ביכולתם להוכיח, כי גובה הכנסותיהם אינו נובע משיקולי מס. בשאלה זו הגיעו ביהמ"ש המחוזיים השונים למסקנות סותרות.

ביהמ"ש העליון:

בפסק הדין נקבע, כי הגם שהוראת סעיף 66(ד) לפקודה בכללותה נועדה להגשים תכלית אנטי-תכנונית, הרי שדרישת אי התלות כשלעצמה חלה גם במקרים בהם ביכולתם של בני הזוג להוכיח, כי הכנסותיהם אינן נובעות מתכנון מס. בכך יצר ביהמ"ש הבחנה בין שני חלקיו של סעיף 66(ד) לפקודה: הרישא לסעיף, אשר מציבה את דרישת אי התלות, והסיפא לסעיף, אשר מפרטת את המצבים בהם קמה חזקה בדבר תלות בין מקורות ההכנסה.

◆ העותרים טוענים, כי בפסק הדין נשוא העתירה נקבעה הלכה חדשה וקשה העומדת בסתירה חזיתית בעניין קלס. לשיטת העותרים, יש להשיקף על סעיף 66(ד) לפקודה כעל מכלול, אשר לגביו כבר נקבע בעניין קלס, כי הוא קובע חזקות ניתנות לסתירה. משכך, נטען, כי החלוקה שביסוד פסק הדין נשוא העתירה – בין הרישא לסעיף המציבה את דרישת אי התלות עצמה, לבין הסיפא לסעיף

העיתון המקצועי לענייני מסים

צדדים קשורים אינם מהווים עילה להתערבות פקיד השומה
ע"מ 1140/00 עוף טנא תעשיות (1991) בע"מ נ' פ"ש למפעלים גדולים
ויקטור עטיה, עו"ד (רו"ח)

לחילופין טען המשיב כי העסקה אשר הוצגה בפניו כאילו המערערת קונה הפטמים מעוף חי אינה משקפת את המציאות בפועל...כי המערערת קונה בפועל ישירות מהמגדלים וכי, הקניה באמצעות עוף חי הינה עסקה מלאכותית כמשמעותה בסעיף 86 לפקודה אשר כל מטרתה הינה הסבת רווחים מהמערערת לעוף חי (בעלת הפסדים) וכעולה מכך – הפחתת מס.

◆ המערערת דוחה את תחשיבי המשיב ומסקנותיו וטוענת, כי מחיר הפטמים שרכשה מעוף חי נקבע מטעמים עסקיים ולא לצורך הסבת רווחים מהמערערת לעוף חי או הפחתת מס.

ביהמ"ש המחוזי בתל אביב – כב' השופט מגן אלטוביה:

◆ לעניין טענות המשיב, כי הצדדים לא פעלו עפ"י ההסכם, ציין ביהמ"ש, כי בהתחשב בעובדה שההסכם נכרת לאחר שקבוצת עזרא רכשה כשליש מהון המניות המונפק של המערערת, ביקשה קבוצת עזרא להבטיח את אספקת הפטמים ומחירים, ועל כן, הסכימה לכריתת ההסכם עם עוף חי. אף אם שילמה המערערת ישירות לנותני שירותים אלה שלא באמצעות עוף חי ואף אם ביצעה בעצמה חלק מהשירותים האמורים, אין בכך כדי ללמד שההסכם לא קיים אלא שהצדדים שינו בהסכמה שבהתנהגות את הוראות ההסכם וגם זאת לא באופן מהותי משום שבסופו של דבר הנטל הכלכלי הכרוך בטיפול בפטמים נותר על המערערת כפי שנקבע בהסכם. וסביר להניח שלנציג קבוצת מאיר עזרא שהיה שותף לקביעת מחיר עוף חי לא היה עניין להעשיר את קופתה של עוף חי על חשבון רווחי המערערת. לעניין המחיר ותחשיבי המשיב, ציין ביהמ"ש, כי מסקנת המשיב לפיה מחיר עוף חי נקבע על ידי המערערת במטרה להסיט רווחים מהמערערת אל עוף חי לצורך הפחתת מס, אין לה על מה שתסמוך.

◆ בהתחשב בנסיבות קבע ביהמ"ש, כי באשר לתכלית ההתקשרות בהסכם ואופן ביצועו, האמור לעיל בעניין תחשיבי המשיב ובהתחשב בכך שפנקסיה של המערערת מהווים הוכחה לכאורה לנכונות התוצאה העסקית של המערערת, נראה, כי פער של 2.5% בין מחיר עוף חי למחיר העלות עליו ביסס המשיב את שומותיו, אינו מצדיק התערבות של המשיב באופן ניהול עסקי המערערת על דרך קביעת מחיר הפטמים שרכשה מעוף חי או בהצהרותיה ביחס להכנסתה החייבת.

תוצאה:

◆ הערעור התקבל. על המשיב הוטלו הוצאות בסך 20,000 ש"ח ושכ"ט בסך 80,000 ש"ח!

ניתן ביום: 20.6.2012

ב"כ המערערת: עוה"ד יוסי רומנו

ב"כ המשיב: עוה"ד רותי דה שליט ורון ארצי

◆ מר אבנר כליפה (להלן: "מר כליפה") ומר עוזי מחלב (להלן: "מר מחלב") היו בעלי מלוא הון המניות המונפק של המערערת ומנהליה עד לשנת 1992 עת מכרו כשליש מהון המניות המונפק של המערערת לקבוצת מאיר עזרא. בשנים הרלבנטיות החזיקה המערערת משחטה שעסקה בשחיטת פטמים והודו (להלן: "פטמים"), עיבודם ושיווקם כקפואים או מצוננים. לשלמות התמונה יצוין, כי מר כליפה ומר מחלב היו גם בעלי המניות והמנהלים של עוף חי עיבוד ושיווק עופות בע"מ (להלן: "עוף חי"), עוף ישראל בע"מ (להלן: "עוף ישראל") שעסקה בשיווק עופות עוז בע"מ (להלן: "עוף עוז") שגידלה פטמים בעצמה. בתקופה הרלבנטית רכשה עוף חי את רוב הפטמים ששיווקה מעוף ישראל ומעוף עוז. בסוף שנת 1998 העבירו מר כליפה ומר מחלב את מניות המערערת שהיו בידיהם לעוף עוז.

ביום 1.3.1993 התקשרו המערערת (בשמה הקודם – עוף עוז מוצרי בשר (1991) בע"מ) ועוף חי בהסכם מסגרת לתקופה של תשע שנים, לפיו התחייבה עוף חי לספק למערערת פטמים לפי הזמנה מעת לעת (להלן: "ההסכם"). ביום 11.5.1993 הונפקו מניות המערערת בבורסה לניירות ערך בתל אביב והמערערת הפכה לחברה ציבורית. המשיב טוען כי, לא קיבל את הצהרות המערערת ביחס להכנסותיה החייבות בשנות המס 1995 – 1999 וכך טען בנימוקי השומה לשנים 1995-1998. החוזה האמור לא שיקף את המציאות בפועל. עוף חי לא סיפקה שירותים כמתחייב מהאמור בחוזה, שכן החוזה לא היה נחוץ לאף אחד מהצדדים, למעט שיקולי מס. לרשות עוף חי לא היו האמצעים הדרושים לצורך מילוי התחייבותה, כמפורט בחוזה. לרשות עוף חי היו מספר עובדים מועט כאשר בשנות המס 1997 עבדו שני עובדים בלבד. בנוסף עוף חי לא שכרה קבלני משנה.

מהשוואה שערך המשיב בקרב משחטות תעשייתיות הפועלות בענף, עולה, כי המערערת קנתה במחיר גבוה באופן משמעותי ממחיר הקנייה של משחטות אחרות וזאת בניגוד להסכמות המפורשות בין המערערת ובין חברת עוף חי.

למרות ממצאי המשיב כי קיים פער בשיעור של בין 2.5% לבין 20% בין מחיר קנייה של פטמים ע"י עוף חי לבין מחיר מכירתו למערערת, בקביעת הצו, החליט המשיב לפנים משורת הדין, להפחית ממחיר העלות 2.5% בלבד.

◆ לנוכח האמור לעיל טען המשיב, כי הפער בין המחיר ששולם עבור פטמי הודו לבין מחיר העלות בידי עוף חי אינו בגדר הוצאה בייצור הכנסה כמשמעותו בסעיף 17 לפקודת מס הכנסה. שהרי פער זה אינו נדרש, אינו נחוץ ולמעשה מיותר...המשיב טען לתשלום הוצאה, אשר בגינה לא נתקבלה כל תמורה, התורמת לייצור הכנסתה של החברה.

בדוחות הכספיים של המערערת דווח על ידה על שלוש פעילויות שונות ובלתי תלויות, וכל זאת בהתאמה למטרת התאגיד במסמכיו: חב' אחזקות המשקיעה בחברות שונות ומפיקה רווחים; מתן שירותי ניהול; וניהול משק זיתים. המערערת לא הכחישה עסקי רכישה של מניות של חברות ומכירתן תוך תקופה קצרה יחסית, וכן ביצוע עסקאות רכישה על בסיס כדאיות עסקית בכלל, ולא דווקא כקשורות לקבלת דמי ניהול. ביהמ"ש קבע, כי אין לקבל הטענה, כי רכישת החברות נעשית מתוך אינטרס משותף של המערערת כחברה רוכשת לקבל דמי ניהול ושל החברה הנרכשת לקבל את מר קורקוס, כמנהלה. ועוד, הרכישות שבוצעו לא הניבו חוזים לדמי ניהול. ביהמ"ש מסכם, כי המסקנה הנובעת מן האמור היא, שעיקר פעילותה של המערערת - כאשר ההשוואה היא בין הכנסות מדמי ניהול לבין הכנסות כחב' אחזקות המשקיעה ברכישת חברות שונות לצורך הפקת רווחים ממכירתן - היא מהפעילות האחרונה, ומשאין זו חייבת במס, היא גם אינה מזכה בניכוי מס תשומות.

◆ ההוצאות שבגינן נוכה מס תשומות כונו "הוצאות הנהלה וכלליות" שהן בגין כלל פעילותה של המערערת. בשל פעילויות עסקיות מעורבות, ניתן להכיר בחלק היחסי של אותו הוצאות, לפי החלק היחסי של המחזור החייב במס. המערערת חולקת על תחולתה של תקנה 18 לתקנות מע"מ. לעמדת המערערת, צריכה להיות קורלציה לא לפי "מבחן ההכנסה" אלא לפי "מבחן ההוצאה", שהוא פועל יוצא לשימוש של העוסק לצורך יצירת ההכנסה. לכן, לעמדת המערערת, לא מבחן שיעור הדיבידנד (מבחן ההכנסה) צריך לשמש בסיס לקביעת אופי התשומה ואם יש להתירה בניכוי, אלא הפעילות העסקית המבוצעת הקובעת את אופייה של ההוצאה או השימוש (מבחן ההוצאה), במיוחד כאשר נדרשת פעילות אקטיבית ליצירת אותה הכנסה.

◆ ביהמ"ש אינו מקבל את הטענה. עפ"י ניסוח הוראות החוק והגיון ההסדר בחוק מע"מ על דרך השוואה ל"הוצאה" בפקודת מס הכנסה "מבחן ההכנסה" הוא הסיווג הקובע את טיב ההוצאה ולא דרך או סיווג הוצאתה. בנסיבות אלה - ובהעדף ראייה אחרת - הייתה למשיב הסמכות לבסס את שומתו עפ"י המפורט בתקנה 18, לאור ההתפלגות של ההכנסות. משהפעיל המשיב שיקול דעתו ועשה כן על בסיס הנתונים שהיו בפניו, אין מקום להתערבותו של ביהמ"ש.

התוצאה:

◆ הערעור נדחה.

ניתן ביום 12.6.12

ב"כ המערערת: עו"ד רועי פלר

ב"כ המשיב: עו"ד סוזן בוקובצקי, מנהלת מחלקה

בפרקליטות מחוז חיפה - אזרחי

◆ המערערת חברת סימקו (להלן: "המערערת") הוקמה בשנת 1998. הבעלים של המערערת ומנהלה הינם: מר משה קורקוס ואשתו הגב' סימון קורקוס. עפ"י מסמכי ההתאגדות עוסקת המערערת ב"נאמנות, אחזקת נכסים כספיים". המערערת פועלת בשותפות עסקית.

לטענת המשיב, עפ"י דוחותיה של המערערת עיקר הכנסותיה בתקופות הרלוונטיות מאחזקות חברות קשורות והשקעות בניירות ערך. לטענת המערערת, עיקר עיסוקה בניהול חברות בנות בהן היא שותפה יחד עם חב' גדות, והניהול נעשה באמצעות מר קורקוס, כשהמערערת מקבלת את דמי הניהול. בנוסף, חברת אחזקה המשקיעה בחברות שונות ומתן שירותי ניהול, יש למערערת עיסוק נוסף הוא מכירת שמן זית המופק ממשק חקלאי שבבעלותה ובניהולה.

במסגרת כלל עיסוקיה מדווחת המערערת על "הוצאות הנהלה וכלליות" בגין כלל מגוון פעילותה. אלו כוללות: משכורת, הוצאות רכב וכו'. הוצאות הקשורות למשק החקלאי ולעיבוד השמן, מדווחות בנפרד תחת הכותרת "עלות עיבוד". לעמדת המשיב, מרבית התשומות קשורות לעסקאות שאינן חייבות במס, ולכן לכאורה, ניתן היה אף לדחות את עמדת המערערת ולא לאשר כל ניכוי של מס תשומות, אלמלא תקנה 18 לתקנות מע"מ (להלן: "התקנות"). בנסיבות הכיר המשיב בחלק מהתשומות, על אף היותן "תשומות ספציפיות" ששימשו לפעילות שאינה חייבת כלל במע"מ, ולא בתשומות כלליות בשיעור של 25%, עפ"י יחס בין היקף העסקאות השונות בהן עוסקת המערערת.

ביהמ"ש המחוזי בחיפה - כב' הש' ס' הנשיאה ש. וסרקוג:

◆ לטענת המערערת, היא עוסקת בעיקר בניהול חברות בנות בהן היא שותפה יחד עם חב' גדות בתחום הספנות. הניהול נעשה באמצעות מר קורקוס והמערערת מקבלת את דמי הניהול. לעמדת המשיב, בהיות פעילותה של המערערת מעורבת - עסקאות החייבות במע"מ לצד עסקאות שאינן חייבות במע"מ - ומאחר שמדובר בהוצאות מעורבות, ולא ניתן לייחסן לסוג פעילות באופן בלעדי, בין היתר בשל אופן ניהול ספרים המשותף בנוגע לכלל עיסוקי המערערת, הרי שבהעדף ראייה אחרת - כאשר נטל הראייה מוטל על המערערת - יש מקום להפעיל את האמור בתקנה 18 לתקנות מע"מ, ותוך התייחסות לכלל היקף הפעילות העסקית וליחס בין עסקאות שאינן חייבות במע"מ מכלל הפעילויות העסקאות הנוספות של המערערת, יש להתיר ניכוי תשומות בשיעור של 25% בלבד.

ביהמ"ש קבע, כי במחלוקת הנוגעת לסיווג פעילויות המערערת יש להעדיף את גרסת המשיב. כלל הראיות שהוצגו, לרבות אלה שהובאו מטעם המערערת, מצביעים בבירור כי עיקר פעילותה העסקית של המערערת אינו מדמי ניהול.

עשרות ביקורות מס בירושלים

לאחרונה חשו העסקים בירושלים כי רשות המיסים "מבקרתי" אצלם לעיתים תכופות... ואכן, בשבועיים האחרונים ערכו **משרדי מס הכנסה ירושלים 2 וירושלים 3** מבצעי ביקורות ניהול ספרים בירושלים ובסביבתה. מטרת המבצע היא אכיפת גביה, בדיקת ציות להוראות ניהול ספרים, הגברת הנוכחות בשטח וסיוע לעבודת השומה באמצעות ממצאי הביקורת. המבצעים נערכו בעסקים מענפי המסחר והשירותים במזרח ירושלים, במערבה ובשוק מחנה יהודה וכן בישובים גבעת זאב, מעלה אדומים, אפרת, ביתר עלית ובאזורי תעשייה עטרות, מישור אדומים וכפר אדומים. למבצעי הביקורות קדמה עבודת הכנה מקיפה, נערכו רשימות של העסקים המיועדים לביקורת, לפי הענפים, עסקים שנמצאו בהם ליקויים בעבר, על פי מידע מוקדם שהתקבל וכן בהתאם לדרישות של מחלקת השומה במשרד. כמו כן נערכו קניות ביקורת מקדימות. במבצעים נטלו חלק עובדי המשרד, **עובדי ניהול ספרים ממשרד השומה ברחבי הארץ**, עובדי הגביה וחוקרים **ממשרד חקירות מס הכנסה ירושלים**. במהלך המבצעים נערכו **130** ביקורות על ידי **20** צוותים. כ- **23%** מבעלי העסקים שבוקרו, לא רשמו את ההכנסות וב- **19%** מהעסקים נמצאו ליקויים בניהול ספרים. התיקים בהם נמצאו ליקויים יטופלו במשרד פקיד השומה.

הוחמר עונשו של בן גור

זכור, **בית המשפט המחוזי מרכז פתח תקווה** גזר בזמנו (ביום 14.4.2011) שישה חודשי עבודות שירות על איש העסקים **קובי בן גור**, שהורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של מתן שוחד ושידול עובד ציבור להפרת אמונים. בן גור הודה, במסגרת פרשת רשות המיסים, כי נתן שוחד לראש רשות המיסים לשעבר, **ג'קי מצא**- בתמורה לקידום ענייניו. על גזר דין זה הוגש ערעור לבית המשפט העליון, שנדון בפני השופטים: **אליעזר ריבלין, אמנון רובינשטיין וסלים ג'ובראן**, שהחזירו את הדיון בעונש לבית המשפט המחוזי מרכז. השיקול המרכזי של ביהמ"ש העליון היה שכן גור הפריז לחומרה במצבו הבריאותי. בגזר הדין החדש (מיום 28.6.12) כותב **סגן הנשיא זכריה כספי מבימ"ש המחוזי מרכז**, כי השיקול המרכזי שעמד בפניו בגזר הדין המקורי היה מצבו הרפואי של בן גור, ומאחר וכעת "כאשר נחלש ממשית השיקול הרפואי, גוברת ידו של השיקול הציבורי, שמשמעותו הצורך בענישה מחמירה של מאסר בפועל", ולפיכך החמיר את העונש ל- **8 חודשי מאסר בפועל!**

חשד: קבלן שכח מש"ח ?

ביום 28.6.12 שיחרר **בית משפט השלום בתל אביב**, תחת מגבלות את **שלמה פרטוש**, קבלן בנין בן 59 מפתח תקווה, בחשד כי דיווח על עסקת מכירת נכס למס שבח ולא למס הכנסה כמתחייב, ודרש הוצאות כפולות בגין עסקה זו. עפ"י הודעת רשות המיסים, ממידע שהתקבל **ממשרד מיסוי מקרקעין מרכז** עולה, כי בשנת 2009 החשוד רכש בנאמנות קרקע, בנה עליה מבנה מסחרי ומכר אותו בשנת 2011. עוד עפ"י המידע, החשוד דיווח על מכירת נכס שלא כדין - כמכירה פרטית, ולא כפי שהיה עליו לדווח, כקבלן בניין. בכך יצר מצג מטעה והסיט את הכנסתו ממס הכנסה בשיעור גבוה למס שבח בשיעור נמוך. **משרד חקירות מס הכנסה תל אביב פתח בחקירה גלויה**, נערך חיפוש בביתו ובמשרדו של החשוד, נתפסו מסמכים רבים והחשוד הובא לחקירה. עפ"י הודעת הרשות, בדיון שנערך במשרד מסוי מקרקעין מרכז, כשנשאל לפרש הדבר, השיב בא כוחו החשוד, "אני מגיש ואתם בודקים" ולשאלה מדוע העסקה דווחה למס שבח ולא למס הכנסה השיב "מה ההבדל, בשני המקומות משלמים מס". לגבי רכישת המגרש בנאמנות עלה כי מדובר בנאמנות שבה החשוד הוא היוצר, המנהל והנהנה בפועל וכל מטרת הנאמנות הייתה, עפ"י החשד, ליצור מצג שווא ולהרחיק את החשוד, יזם הבניה, מההזכויות בנכס.

מתקשרת נאשמת בהעלמות

כנגד **אירית פז**, מתקשרת מתל אביב, הוגש ביום 17.6.12 כתב אישום לבית משפט השלום בתל-אביב, בגין השמטת הכנסות בסך של כ- 935 אלף ש"ח. כתב האישום הוגש עפ"י **עו"ד טלי נגרי, משנה לפרקליטת המחוז, פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)**. בכתב האישום נכתב, כי הנאשמת ניהלה בשנים 2008 - 2009 עסק בשם "**קבוצת לוי הדרכה ייעוץ וטיפול**", שעסק באימון אישי, הדרכה וזוגיות, בין היתר ע"י תקשור והילינג וכי הנאשמת הפיקה הכנסות בסך של לפחות 1.1 מיליון ש"ח מעיסוקה זה. אולם, על פי האישומים, היא לא הודיעה למס הכנסה על תחילת עיסוקה, לא ניהלה ספרים כנדרש ולא תיעדה את מלוא הכנסותיה. כתב האישום הוגש בעקבות חקירה של **פקיד שומה חקירות מרכז**, ועפ"י ממצאי החקירות השמיטה הנאשמת מהדוחות שהגישה לשנים 2008 - 2009 הכנסות בסך של לפחות 934,298 ש"ח. (ת"פ 06-12-26409)

מס פקט מערכת ושיווק: דרך מנחם בגין 132, מגדל עזריאלי 1
תל אביב 67021; טל. 03-6966416 פקס. 03-6953991 info@masfax.co.il

מערכת העיתון תשמח לקבל פניות, הערות והארות, לגבי סוגיות ושאלות שמתעוררות בתחום המס במישור הפלילי, האזרחי, איסור הלבנת הון ונושאים אשר ברצונכם שיקבלו התייחסות / כיסוי. האמור בעיתון זה אינו מהווה יעוץ מקצועי, חוות דעת, סקירת המצב המשפטי ו/או הדין הרלבנטי טל. 03-6966733, פקס. 03-6966744

אין לצלם, להעתיק או להפיץ בדרך אחרת גיליון זה, או חלקים ממנו, ללא היתר בכתב ומראש מהעורכים.